

Temaet for den niende **sandskulpturfestival** i Søndervig ved Vesterhavet er "Romerriget og dets herskere". 32 kunstnere fra ind- og udland har været i gang. Festivalen varer til den 23. oktober.

skulle foregå på en enkelt dag, blev det nemmere.»

Rikke Bakman fortsætter: »Til at begynde med brugte jeg konkrete ting for at komme tilbage i tiden, såsom fotoalbums. På et tidspunkt ryger jeg ud af bilen, mens vi kører, og for at fange den scene, spurgte jeg min far, hvilken bil vi havde. En Peugeot 204, svarede han. Så googlede jeg den bil, for at se, hvordan den ser ud.

Et medium

Senere blev det nemmere for mig at fange stemningerne på egen hånd. Selv om det

var vinter, mens jeg tegnede, kunne jeg lukke øjnene og høre vandet ved Vesterhavet.»

Nogle vil måske mene, at en tegneserie er en tegneserie, og at den ikke har noget at gøre på et kunstmuseum.

»Nåh... det er i så fald en lidt skør holdning. En tegneserie er et medium, jeg bruger, fordi det har en masse kvaliteter. Men jeg kunne lige så godt have arbejdet med maleri. For mig er tegneserie på niveau med alle andre kunstneriske udtryksformer, men herhjemme har vi bare ikke set tegneseriemediet udfolde sig.

Der er stadig en del fordomme. Man spørger ikke en maler, hvorfor han maler et billede og hænger det på et kunstmuseum. Men hvis du tegner, får du altid det spørgsmål. Jeg ved ikke, om det er mediets fremtid, at det altid skal ind på et kunstmuseum, men jeg synes, at det er fedt at kunne bevæge sig frit over det hele.»

UDSTILLING
**KUNSTEN NORDJYLLANDS
KUNSTMUSEUM, AALBORG:**
RIKKE BAKMAN: GLIMT
Til den 14. august

Rikke Bakmans tegneserie udstilles nu på væggene i Kunsten, Aalborg. Hvorfor egentlig det?

»Der er stadig en del fordomme. Man spørger ikke en maler, hvorfor han maler et billede og hænger det op på et kunstmuseum. Men hvis du tegner, får du altid det spørgsmål,« siger Rikke Bakman. Foto: René Schultze

Verdensmand på besøg

≡ Tyskeren Georg Baselitz er atter udstillingsaktuel i Danmark. Hitler, ørne og mennesker vendt på hovedet fylder stadig på hans energiske, men nu lysere billeder.

UDSTILLING
GL STRAND, KØBENHAVN:
BASELITZ: RE-MIXED
Til den 21. august

TOM HERMANSEN
tom.hermansen@jp.dk

Ved indgangen til udstillingen sidder gamle Georg Baselitz (født i 1938). Ikke i kød og blod, men på et stort foto. Han er iført en hvid kasket, sort polo T-shirt og hvide malerbukser. På knæene sidder et sæt knæbeskyttere og på fødderne et par plettede, røde sko. Det er arbejdsmanden Georg Baselitz, hvis vilde billeder har henrykket og forarget gennem fem årtier. Men han er ikke kun en arbejdsmand, han er også en selvbevidst herre.

Onde billeder

Sidst han udstillede i Danmark, på Louisiana i 2005, interviewede jeg ham på Hotel d'Angleterre på Kongens Nytorv. Med mig havde jeg Morgenavisen Jyllands-Postens tyskkyndige, nuværende sportsredaktør, for Baselitz taler kun tysk, forlod det. At han taler ganske udmærket engelsk, fandt vi siden ud af; han gider bare ikke.

Men han har noget at have arrogancen i. Når han sætter en pensel til lærredet, strømmer der pr. refleks originale, skræmmende motiver ud. Få kan male med den intensitet.

Det gør ligefrem ondt at kigge på dem, disse fysiske,

maskuline billeder, hvad enten de forestiller Hitler, der blotter sig, faldende ørne eller krogede hænder og klumpede fødder.

Ny lethed

På overfladen er hans nyeste billeder ikke så voldsomme. Der er færre farvestrøg, og paletten er blevet lysere. Det kan man se i Gl Strands nye udstilling, der spænder over tre etager i den flotte, nyligt restaurerede bygning.

Titlen "Re-mixed" refererer til Baselitz' nye metode: Han har genmalet sine gamle billeder og citeret fra andre kunstners værker, bl.a. Warhol og Munch. Det er en spændende, intelligent praksis, der har resulteret i en række glimrende billeder.

Baselitz er med andre ord ikke gået i stå, men bruger aldersens overblik til at reflektere over sin egen praksis og sin forankring i den tunge, tyske historie.

Det er en rigtig god udstilling. Dog er de udstillede billeder ensartede og i samme formater, kun én skulptur er med. Derfor bliver det hele lidt steril. Desuden giver udstillingen ikke et historisk tilbageblik; i en perfekt verden kunne vi se de Baselitz-malerier, som disse nye citerer og genfortæller.

Når Georg Baselitz sætter en pensel til lærredet, strømmer der pr. refleks originale, skræmmende motiver ud. I dette tilfælde på maleriet "Der Dichter" fra 2005, hvorpå Baselitz ironiserer over den tyske historie.

Foto: Jochen Littkemann

